

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Epistolarvm [epistolarum] D. Philippi Melanchthonis Farrago

Melanchthon, Philipp

Basileae, 1565

VD16 -M3220

Parenti suo charissimi H.B. S.D.

[urn:nbn:de:bsz:31-312770](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-312770)

rogo, ut quod facis, nos in hæc studia cum quadam spe ingressos, ames, & autoritate tua iuuare pergas. Quod etiam me adeo amanter hortatus es ne desim meo officio in discendo, & amore tuo & autoritate ualde moueor: tibiq; polliceor, me, quantum omnibus ingenij neruis contendere possum, daturam esse operam, ne aut spem patris fefellisse, aut grauissimam admonitionem tuam contempsisse uidear. Hæc rescripti ad tuas literas, quod uerebar silentium meum non solum ingratiudinis, sed etiam negligentie suspicionem apud te allaturum esse. Et hoc literarum nunciatum utar sepius ob has ipsas causas, ut studium erga te meum & diligentiam in discendo cognoscas. Et si autem mihi tuis literis nihil gratius esse potest: tamen non postulo ut ad me, nisi cum uiscat et liber ab occupationibus atq; curis es, scribas. Reliqua officia, quibus magis nobis opus est, ut uobis patrocineris apud principem & patrem, spero te non intermissurum esse. Adde uerò etiam literas pro tua summa humanitate, si quando uacabit. Vale.

Parenti suo charissimo H.B. S.D.

Accepi literas tuas, charissime pater, in quibus me pro tua autoritate acerrimè Lipsiam reuocas. Primum autem exponam tibi historiam totius negotij, quæ (ut spero) si non culpa, tamen suspicione

me sceleris me liberabit. Nam quicquid huius rei est, intelligas errore magis quam improbo consilio accidisse. Nusquam uixi libentius, quam Lipsiæ: & comigerat à te præceptor Sturmius, quem non solum propter excellentem doctrinam, sed etiam propter ætatis auctoritatem uenerabar ut patrem: & ille me perinde ut filium amplexus erat. Quare nemo me ab eo auellere potuisset unquam si ipse domesticam scholam retinere uoluisset. Sed postquam impetrauit à generoso & magnifico D. Alberto N. uocationem muneris sui, propter ætatis imbecillitatem dimisit scholam domesticam: quare uix accidit mihi acerbius quicquam. Huius meæ uoluntatis tu mihi optimus testis es. Sum enim per literas conquestus de hac fortunæ iniuria. Fortè autem accidit, priusquam tu rescribis, ut Lipsiam uenerit Sabinus, cuius genus uersuum in primis laudari intelligebam non solum ab alijs, sed etiam ab ipso Sturmio. Ad hunc ueni cum alijs doctis & modestis iuuenibus, quorum consuetudine liberius utebar, gubernatorem certum non habebam. Cumq; semel atq; iterum audiuissem eum cum de ratione scribendæ solutæ orationis, tum uerò præcipuè de optimo genere poematum ea differentem, quæ maxime probantur omnibus: ita me delectauit eius oratio postea, ut nusquam ab eo discessem, quamuis ibi fuit.

Et

Et quia eum omni officij genere, quod quidem
 prestare potui, colebam: ostendit mihi, quoque se
 non abhorrere à mea consuetudine. Exhibui ei
 meos uersiculos, ut monstraret mihi uiam et ra-
 tionem melius scribendi. Ille uerò respondit, ne-
 que se professorem artis esse, neque præceptis mul-
 tum profici posse: dominari hac in re exercita-
 tionem et imitationem, ad quam instituendam plu-
 rimùm proficere aiebat, conuersionem assiduam
 cum ijs qui suauiter et eleganter scribunt. Ro-
 go igitur, ut me sibi adiungat, futurum ministri lo-
 co. Itaque mansi apud Sabinum, eumque; postea Vi-
 tebergam secutus sum. Nec me alia res Lipsia ab-
 duxit. Narravi rem ut gesta est: Quare te pri-
 mùm hoc oro, ne me ulla cupiditate ac studio ri-
 xarum theologicarum, quas ne Sabinus quidem
 intelligit aut agitat, profectum esse in eam scho-
 lam putes. Nihil secutus sum nisi poetices stu-
 dium, quod est innoxium: nec arbitrabar fore, ut
 hæc migratio te offenderet, præsertim consilio
 meo cognito. Valde autem perturbatus sum ob-
 iurgatione tua, ut nunc quid agam planè nesciam.
 Non detrectabo tuam auctoritatem, donec uiuam;
 sed in hac deploro patriam clementiam atque æ-
 quitatem tuam: ac peto, ne me subito hinc auel-
 las. Spero enim et uitæ genus, et studia mea te
 probaturum esse. Ago in iisdem diebus apud Sa-
 binum

binum, iuuenem modestissimum, qui quidem non
 uerat me mox recurrere Lipsiam. Sed non pos-
 sum eum sine inconstantiæ nota deserere, præser-
 tim postquam sum pollicitus me ei ministrum fo-
 re. Interim me in scribendo carmine exerceo,
 quod studiū te adhortatore amo, & annis iam ali-
 quot colo: idq; genus literarum scis alienissimum
 esse à disputationibus Theologicis. Oro itaque, ut
 hanc migrationem boni consulas, mibiq; erratum
 condones, quod te incōsulto Sabinum secutus sum.
 Polliceor enim, me semper in tua potestate futu-
 rum esse. Tu tamen, pro tua prudentia atq; equi-
 tate, de meis studijs statues: quibus melius con-
 sulueris, quantum ego quidem iudicare possem, si
 me ex hoc curriculo non reuocabis. Bene uale, pa-
 ter suauissime, ac rescribe.

Docto & honesto iuueni, D. Michaeli
 Voicio, musico & cantori Torgēsi, ami-
 co suo charissimo Georgius Fa-
 bricius S. D.

Ieremias ad te mittit literas & pecuniam, quā
 stato tempore accepisses, nisi obstitisset certis si-
 delis nuncijs inopia. Feres igitur hanc moram æ-
 quo animo. Opus musicum, quod apud nos inchoa-
sti, id credo te quotidie excolere atq; perficere,
 eam adolescentum studiosorū gratia, quibus ope-
 ra tua